

Arrest

nr. 145 263 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. SCHALLENBERGH die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 januari 2014 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 4 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 18 februari 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoekers richten op 28 februari 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van 16 april 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen betwisten vooreerst dat de Raad voor een beoordeling ten gronde toepassing kan maken van de schriftelijke procedure op grond van artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980, aangezien deze huns inziens is voorbehouden voor zaken waarvoor de Raad niet bevoegd is, laattijdige beroepen en dergelijke meer. Ten gronde menen zij dat zij terecht kunnen stellen dat de bestreden beslissing en de beschikking op grond van voormeld artikel 39/73 slechts op selectieve wijze verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State. Zelf wensen zij te verwijzen naar twee arresten van de Raad van State met nummers 73.025 en 84.658 waarin wordt gesteld dat de buitengewone omstandigheden zowel kunnen spelen bij de ontvankelijkheid als bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. De verwerende partij heeft de plicht om te antwoorden op de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden en kan zich hier niet vanaf maken door eenvoudigweg te stellen dat hun argumentatie tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase behoort, te meer daar artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 nergens voorschrijft dat de omstandigheden die worden aangevoerd voor de ontvankelijkheid van de aanvraag en voor de gegrondheid van de aanvraag verschillend moeten zijn. Aldus is voormeld wetsartikel geschonden. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

3.5. Waar verzoekers kritiek uitoefenen op de door de Raad gehanteerde procedure, met name het behandelen van hun verzoekschrift via de louter schriftelijke procedure, merkt de Raad op dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is, waaruit volgt dat het aan de Raad toekomt het beroep in goede banen te leiden. Dit wordt bevestigd in artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de kamervoorzitter of de door

hem aangewezen rechter oordeelt omtrent welke beroepen het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen. In casu werd door de Raad geoordeeld dat voor huidig beroep toepassing kon worden gemaakt van de louter schriftelijke procedure conform artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet. Het louter andersluidend oordeel van verzoekers doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers baseren zich voor hun stelling dat in casu geen gebruik mocht worden gemaakt van de schriftelijke procedure op de vaststelling dat de beschikking een beoordeling ten gronde omvat en dat voormelde procedure enkel zou mogen worden gehanteerd indien er sprake is van een zaak waarin de Raad niet bevoegd is, laattijdige beroepen en dergelijke meer. Nergens in de Vreemdelingenwet wordt evenwel in een bepaling voorzien die de mogelijkheid voor de kamervoorzitter om een bepaald dossier te behandelen overeenkomstig de louter schriftelijke procedure beperkt tot beoordelingen inzake de ontvankelijkheid van het beroep. Daarenboven voorziet artikel 39/73, §4 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid een verzoek tot horen in te dienen – zoals verzoekers in casu hebben gedaan – zodat verzoekers, indien zij van oordeel zijn dat de beschikking niet kan volstaan als antwoord op het door hen ingediende verzoekschrift, in de mogelijkheid zijn de Raad hierop te wijzen. Verzoekers uiten verder kritiek op de beschikking, waar hierin werd gesteld dat de stellingname van verweerder dat elementen van integratie tot de gegrondheid van de zaak behoren terecht en in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. Zij betichten de Raad van een “selectieve” verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en wijzen op andere arresten van hetzelfde rechtscollege, waarin werd geoordeeld dat elementen van integratie wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. In deze dient de Raad evenwel op te merken dat de arresten waarnaar verzoekers verwijzen dateren van voor het betreffende arrest – RvS 9 december 2009, nr. 198.769 – waarnaar in de beschikking werd verwezen. Hierbij dient de Raad op te merken dat rechtspraak onderhevig is aan evoluties. De verwijzing naar oudere rechtspraak kan dan ook geen afbreuk doen aan het op latere datum en ondubbelzinnig geformuleerde oordeel van de Raad van State dat *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verder kan de Raad enkel herhalen dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk heeft geantwoord op de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie en hieromtrent motiveerde dat deze reeds betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase dan ook niet dienen te worden onderzocht. Er kan niet worden ingezien waarom zich in deze een ruimere motivering opdrong. Waar verzoekers nog stellen dat nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt voorzien dat de argumenten die worden aangevoerd als buitengewone omstandigheden en als elementen ten gronde niet dezelfde mogen zijn, dient de Raad op te merken dat dergelijke stellingname niet werd geponeerd door verweerder. De elementen van integratie werden geenszins niet weerhouden omdat de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet dezelfde zouden mogen zijn als de argumenten ten gronde, doch omdat deze elementen geen verantwoording vormen waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen bij de bevoegde diplomatieke post in hun land van herkomst. Verzoekers tonen nog steeds het onwettige of kennelijk onredelijke karakter van deze stellingname van verweerder niet aan.

Verzoekers brengen geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 18 februari 2015 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3.6. Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA